

LBRIS

We know
books

Jennette McCurdy, *Half His Age*

Copyright © Waffle Cone, Inc.

Romanian edition published by arrangement with Ilustrata Agency

All rights reserved

Copyright © 2026 by Alice Books, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Layout: Vasilica Turculeț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCCURDY, JENNETTE

Jumătate din vârsta lui / Jennette McCurdy; trad. din lb. engleză de Bogdan Ghiurco. – Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-69-9

I. Ghiurco, Bogdan (trad.)

821.111

JENNETTE MCCURDY

JUMĂTATE DIN VÂRSTA LUI

Traducere din limba engleză
de Bogdan Ghiurco

2026

1

Știu că nu se cade să oftezi când îți face cineva sex oral, dar în clipa asta abia mă mai abțin.

— Ce gust bun ai, spune el, lingându-și buzele.

— Mersi.

Randy Julep își încleștează degetele în coapsele mele desfăcute, strângând fără milă. Tehnica lui de cunnilingus lasă de dorit. Ochii închiși reverențios. Câte un *mmm* din când în când. Limba cleioasă care se rotește în cerc, ca un carusel, mecanic și fără pasiune.

— Auzi? Nu mai bine vii lângă mine?

— Nu vrei să continui? mă întrebă el, ridicând capul.

— Nu, hai să... trecem la treabă.

— Bi... bine, dacă ești sigură.

Randy încearcă fără succes să-și ascundă entuziasmul în timp ce scoate un prezervativ din buzunar și își trece mâinile lipicioase prin părul ciufulit. Același păr ciufulit care mi s-a părut atât de misterios în vară, la petrecerea de 4 iulie, când ne-am cunoscut. Același păr ciufulit care îi ascundea ochii când dădeam pe gât shoturi Jell-O tricolore, roșii, albe și albastre, mâncam porumb pe băț scaldat în unt, înotam în Goose Lake și admiram artițiile ilegale. Același păr ciufulit pe care l-am considerat fascinant. Seducător. Dar acum mi se pare doar unsuros.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb, văzând cum se chinuie să desfacă ambalajul.

— Hm, ai putea?

Îmi aruncă prezervativul, îi rup ambalajul și i-l arunc înapoi. Își scoate boxerii și îi azvârle cu piciorul într-un colț.

Închid ochii și cobor încet mâinile, imaginându-mi că sunt în altă parte, cu cineva de care mă simt într-adevăr legată, cu cineva care mă înțelege și pe care îl înțeleg. Păcat. La un moment dat chiar am crezut că Randy ar putea fi tipul potrivit. E tăcut și posac. Mi-am zis că ăsta e un semn că are gânduri fascinante și nu vrea să și le exprime cu voce tare ca să nu le strice farmecul.

— Ce țâțe faine ai, spune el.

— Mersi.

— Foarte faine, repetă el, frământându-le și strivindu-le între degete ca un puști care se joacă cu plastilină. Tot corpul tău este...

— Mersi, spun din nou, cu oarecare șovăială.

Poate că am, într-adevăr, un corp frumos. Nu am de unde să știi, pentru că în cei doi ani de când am început să capăt această nouă formă, am fost mai ocupată să mă obișnuiesc cu ea decât să o admir. Să mă rad, să mă frec, să mă strâng cu cureaua, să-mi exfoliez pielea, să mă spăl, să-mi îndes un dop de vată aspră înăuntru. Mereu am avut de făcut câte ceva ca să-mi împiedic trupul să facă ce vrea el. Să curgă, să izbucnească, să sângereze, să producă prea mult păr în locurile nepotrivite și prea puțin unde trebuie.

Încă nu m-am obișnuit cu noul corp, cu noile forme, cu vergeturile și cu silueta de nerecunoscut. Mă simt de

parcă trupul meu mic, cu pieptul plat, nu a mai putut cuprinde tot ce era în el și s-a lărgit ca să facă loc. Acum corpul a luat-o înaintea minții și mintea mea trebuie să se obișnuiască cu ideea. Să priceapă că nu este într-un Airbnb. Că este acasă. Chiar dacă deocamdată nu pare așa.

— Ești gata? întreabă Randy, mijind ochii strânși cu intensitate ciudată.

Îmi vine să-i spun că nu e tocmai misiunea *Apollo 13*. Suntem doar niște puști care vor să și-o pună într-un pat de o persoană.

— Îhî, șoptesc pe un ton senzual care mi se pare ni merit pentru această ocazie.

Randy începe să pompeze în mine cu mișcări sacadate, hât, hât, hât. Așa cum fac toți. Sau, mă rog, cei trei băieți cu care mi-am tras-o până acum. Aceleași erecții, aceleași puncte negre, același fel de a mă atinge de parcă ar băt-bât după cheile de la mașină. Fără pasiune, fără chimie. Doar transpirație, frecare și organe genitale. Părți corporale în alte părți corporale.

Nu e ca și cum nu s-ar strădui. Se străduiesc. Și eu mă străduiesc. Dar oricât de multă salivă, oricâtă spermă, oricâte pipăieli, oricâte săruturi, oricât m-ar linge, oricât l-aș suge, oricât ne-am mângâia sau oricât am amâna punctul culminant, sexul rămâne nesatisfăcător. Aiurea și de mântuială. Stângaci și mecanic. O dovadă evidentă că părțile intime sunt niște piese de puzzle prost modelate.

După aceea, ei își închid cureaua pantalonilor, eu îmi pun sutienul și, în tăcerea stânjenitoare, accept adevărul supărător că am optat pentru plăcere în locul conexiunii, un adevăr pe care refuz să-l spun cu voce tare, așa că mergem în schimb să ne luăm o înghețată.

Poate că e vina mea. Poate că eu sunt problema. Când aveam șapte ani, mama mi-a spus că sunt greu de iubit și fraza mi s-a întipărit în minte chiar dacă peste douăzeci de minute s-a jurat că nu vorbise serios, iar peste două zile a negat că ar fi spus vreodată așa ceva.

— Ai înțeles tu greșit, mi-a explicat mama când am deschis subiectul în timpul expediției noastre săptămânale la Dollar Zone, de unde cumpăram alimente procesate (pungi imense de Cheetos și SunChips, câte un borcan de Skippy și niște cutii de Hamburger Helper care, de regulă, expirau înainte să fie deschise), produse de strictă necesitate (pastă de dinți, hârtie igienică și saci de gunoi atât de subțiri, încât se rupeau dacă îi umpleai până sus) și, ca de obicei, câte un obiect inedit pe care mama nu putea să și-l refuze (o cremă pentru tălpi crăpate sau orice produs care conținea cuvântul „detoxifiant”).

— Nu știu ce să zic, mi se par niște cuvinte destul de simple, am spus.

Și-a băgat în gură un baton Big Red și a mușcat din el.

— Poate că sunt cuvinte simple, dar asta nu înseamnă că nu le-ai înțeles greșit.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Dar înțelege că n-am spus așa ceva. Poate am zis că ești o pacoste. Fiindcă așa și este. Îmi ceri multe și îmi dai multe bătăi de cap. E o dovadă de sinceritate din partea mea, nu de răutate. Dar n-aș spune niciodată că ești greu de iubit.

Problemă rezolvată, mi-am zis în gând. Nu sunt greu de iubit, doar cer prea multe și dau prea multe bătăi de cap. Am luat o carte de colorat pe care mi-o doream, dar m-am răzgândit și am pus-o la loc pe raft. Poate că eram

o pacoste pentru că îmi doream chestii. Dacă mi-aș fi dorit mai puține, poate că aș fi fost așa cum trebuie. Măsura justă. Măsura potrivită. Măsura ușor de iubit.

Am adoptat această tactică în toate cele trei relații ale mele, dacă se pot numi astfel, deși nu prea cred. Am încercat să cer puține și să aștept și mai puține. I-am lăsat să creadă că au umor când spuneau aceleași glume, să se considere inteligenți când aveau aceleași opinii și să li se pară că au dreptate, cu toate că o simplă căutare pe Google dovedea contrariul. M-am străduit să râd la comandă, să zâmbesc la comandă și să fac complimente la comandă. Mi-am redus personalitatea la o versiune decupată parcă din carton și m-am împăcat cu această idee atât timp cât trupul meu se manifesta în toate dimensiunile, cu zorzoane și accesorii, gata să fie pipăit, lins și supt. Dar cu cât mă chinui mai mult, cu atât îmi dau seama mai clar că este imposibil. Un corp nu se poate conecta la comandă, nu poate descoperi o scânteie care lipsește cu desăvârșire și nu poate forța crearea unei chimii inexistente. Poți obține câteva plăceri ieftine de la el, dar în cele din urmă corpul va spune *de ajuns*.

Așa cum face corpul meu acum.

— Îmi dau drumul! strigă Randy în urechea mea.

Și își dă drumul. Măcar a făcut ce-a zis că face. Apreciez oamenii de cuvânt, indiferent de context.

Se retrage, gâfâind. Arunc o privire spre noptiera lui, la farfuria cu resturi de pizza pe care am văzut-o și ultimele dăți când am fost aici și la exemplarul îndoit din *The Subtle Art of Not Giving a Fuck*, așezat cu fața în sus, ca și cum s-ar mândri cu lecturile lui. Mă uit la rafturile de pe perete, pline cu trofee de fotbal, și, alături, la posterele

celor trei filme: *Scarface*, *Goodfellas*, *Pulp Fiction*. Sfânta Treime. Ce au băieții cu astea trei filme? Tot timpul aceleași trei filme.

— Ți s-a părut vreodată că trupul și mintea îți spun lucruri diferite? îl întreb.

— Hm..., spune Randy, privindu-mă uluit. Nu. Nu chiar. Ție?

— Mie? Nu. Nu chiar, răspund.

E ciudat cât de bine seamănă uneori consimțământul cu renunțarea.

Randy își scoate prezervativul și, închizând un ochi pentru mai multă precizie, îl aruncă spre coșul de gunoi ca din praștie. Măcar nimerește ținta. Dacă tot e să își arunce urmașii la gunoi, măcar să nimerească. Ia apoi o șosetă murdară de pe covor și începe să se șteargă cu ea.

— Hei, Randy, spun sec și distant în timp ce trag blugii pe mine.

— Hmm, ăăă? răspunde el, ștergându-se în continuare cu șoseta impregnată de spermă.

— Cred că ar trebui să...

Mă opresc, încercând să gădesc cuvintele potrivite.

— Să terminăm toată tărășenia? întrebă fără efort, aruncând șoseta în coșul cu rufe murdare. Sincer, și eu tot cam la asta mă gândeam...

— Perfect.

— Perfect. Mă bucur că am tratat problema cu maturitate, îmi spune cu o sclipire în ochi.

Se lasă pe pat, își încrucișează picioarele și deschide telefonul ca să se hlizească la un clip primit de la cine știe ce prieten.

— Ne mai vedem, spun peste umăr când ies.

— Ne mai vedem, răspunde fără să ridice privirea.

Și asta e tot. O despărțire fără surle și trâmbițe. Fără lacrimi. Fără „de ce?”. Fără „pot să mă schimb”. O despărțire curată și simplă. O altă plăcere ieftină mototolită și dată la gunoi. Sau, mai bine zis, aruncată ca din praștie.

2

Când ajung acasă, îmi scot pantofii, fac pipi și arunc hârtia igienică la coș, pentru că nu s-a întâmplat niciodată să nu ni se înfunde canalizarea. Îmi spăl mâinile cu săpunul preferat al mamei, lămâiță de la Bath & Body Works, cinci bucăți la 27 de dolari. Spăl vasele și pun repede niște rufe în mașină, încălzesc la microunde o lasagna Stouffer's congelată și citesc bilețelul lipit de mama pe insula din bucătărie:

Waldo, rămân în noaptea asta la Tony. Ai lasagna în congelator. Să începi cu dreptul mâine. Ultimul an de școală, puiul meu! Sunt mândră de tine! Pupici, mama

Nu pricep de ce-și bate capul cu bilețele, când ar putea să-mi trimită un mesaj. Poate le consideră mai personale. Chestia este că și eu le păstrez pe toate. Se pare că gândim la fel.

Mă duc în camera mea cu lasagna și cu bilețelul pe care îl îndes în cutia de bijuterii deja arhiplină, și mă frig la limbă când iau prima gură de mâncare. Mă uit pe YouTube la tutoriale în zece pași despre cum se fac onduleurile, dar par atât de complicate, încât îmi zic că o să continui să-mi ard părul în fiecare zi cu föhnul și placa și o să mă

ocup de acceptarea de sine mai târziu. Schimb pe un videoclip cu o fată de vârsta mea care cumpără haine din magazine secondhand, apoi pe unul cu momentul în care lui JFK îi zboară creierii în decapotabila aia, după aceea pe un clip cu o maestră de beauty care își prezintă cumpărăturile de șapte sute de dolari făcute de la Sephora. Dau clic pe linkurile din descriere și intru pe articole, în timp ce ea mărturisește că are o problemă gravă și că trebuie să-și dezinstaleze aplicația Sephora ca să nu-și mai cumpere tot soiul de nuanțe pe care nici măcar nu le-a încercat.

Comand aceleași nuanțe de cream blush ca și ea, mai puțin Venetian Rose, pentru că nu-l mai au pe stoc. Ori cum ar fi fost prea strident pentru tenul meu deschis. Știu bine că un blush n-o să-mi schimbe viața, dar îmi place să cred asta în cele trei zile, până vine coletul. Îmi place să cred că singurul lucru care mă deosebește de Margot Robbie este un blush. Îmi place să cred în promisiuni, chiar și în cele deșarte, tipărite cu fonturi simpatice pe spatele unor cutiute de carton. Astea sunt promisiunile care îmi plac cel mai mult. Pentru că sunt concrete, fonturile elegante îmi dau o oarecare siguranță și prezintă o credibilitate mai mare decât promisiunile oamenilor.

Completez pagina de livrare și pagina de plată, iar când glisez pe ecran spre butonul roșu, îndrăzneț și impunător cu PLASEAZĂ COMANDA, inima mi-o ia razna. Îl apăs și simt cum mă învăluie un sentiment de regret amestecat cu exaltare. O combinație atât de intensă, încât nu mai lasă loc altor emoții care s-ar putea ascunde în sufletul meu.